

Кенгуру

Кость Герасименко

Сон мене сьогодні не розніжив,
Сон розтав, неначе дальній хруст.
Встала я й пішла повітрям свіжим
До свого ручного кенгуру.

Він такий чудний — гілки зелені
З сосен молодих усе жував
І так смішно заскакав до мене
І ще смішніше закричав.

Знаю, знаю, він на це охочий,
Так і я люблю погріть його,
Щоб його маленькі темні очі
Миттю опалив вогонь.

А тоді в солодкій, дивній втомі
Сіла мріять я в густу траву,
Хто він — мій далекий, незнайомий,
Де я його стріну, як назву?

І думки зринають сині й свіжі,
Тільки вітер, тільки дальній хруст,
Хто б мене покликав і поніжив
Так, як я сьогодні кенгуру.